

MÉS INFORMACIÓ

<https://www.nuvol.com/llibres/andreu-claret-quan-escrius-sobre-el-pare-reflexiones-sobre-tu-mateix-309152>

BIBLIOTECA | ALPICAT
SANT BARTOMEU

Avinguda del Parc, 280
Espai La Lluna
ALPICAT
Whatsapp 606 12 78 33

A/e:

biblioteca@alpicat.cat

Web:

<http://www.alpicat.cat/biblioteca>

Catàleg Col·lectiu:

<http://argus.biblioteques.gencat.cat>

<http://atena.biblioteques.cat>

HORARI

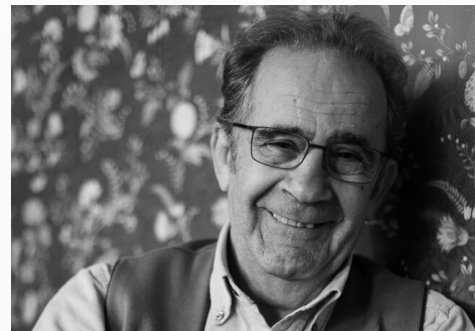
De dilluns a divendres de 8:30 a 20:30

Bústia exterior de retorn de préstec

Ens trobem el dia:

18 d'abril de 2024, 21:15 h.

Moderador: Andreu Loncà

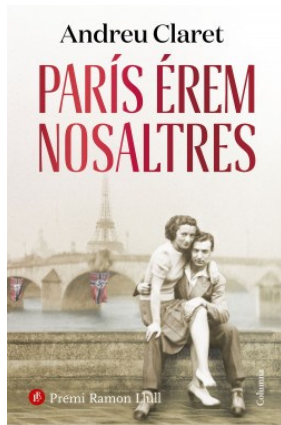

ANDREU CLARET

París érem nosaltres

Andreu Claret Serra. Periodista i escriptor, nascut a Acs (França, 1946) en una família de republicans exiliats, va començar a exercir la professió sota el franquisme a la revista *Cambio 16*. Ha estat delegat de l'agència Efe a l'Àfrica subsahariana i a l'Amèrica central i director a Catalunya d'aquesta agència de premsa. Ha col·laborat als principals mitjans de comunicació catalans, entre altres *La Vanguardia*, el diari *Avui*, *El matí de Catalunya Ràdio*, amb Antoni Bassas, i el programa *Aquí, amb Josep Cuní*, de la SER. És membre del comitè editorial d'*El Periódico* i del consell consultiu del Diplocat. Va liderar l'Institut Europeu de la Mediterrània durant cinc anys i va ser director de la Fundació Anna Lindh per al diàleg intercultural, amb seu a Egipte. Ha publicat una trilogia de novel·les sobre la Guerra Civil a Catalunya: *El secret del brigadista* (2008), *El cònsol de Barcelona* (2019), amb la qual va guanyar el Premi Nèstor Luján de Novel·la Històrica i de la qual s'han publicat tres edicions, i *1939. La caiguda de Barcelona* (2021). També és autor de *Venjança* (2017), ambientada a l'Alexandria dels temps d'Hipàtia.

Club de Lectura - Biblioteca Sant Bartomeu

No ha de ser fàcil novel·lar la vida del teu propi pare. Vindria a ser com engendrar qui t'ha engendrat, sense fer-ne hagiografia ni caure en l'èpica excessiva, perquè ja se sap que un personatge de novel·la pren vida en les seves contradiccions i febleses. Andreu Claret, que aborda la figura del seu pare a *París érem nosaltres* (Columna, Premi Ramon Llull) es pot permetre el luxe de fer-ne carn de novel·la perquè la biografia d'Andreu Claret i Casadesús (1908-2005), travessada per la guerra civil i l'exili, és tan extraordinària que també dona per explicar un bon tros de la història del país. Abans d'aquesta obra, Claret havia

publicat tres novel·les ambientades durant la guerra civil, que han estat un entrenament formidable per encarar *París érem nosaltres*, on situa la vida del seu pare en la seva complexa dimensió històrica.

París érem nosaltres arrenca amb un recurs que no és original però sí eficaç. A la manera de Sterne a *Tristram Shandy*, l'autor ens explica de bon principi el seu propi naixement. Talment com si pogués recordar amb tot detall tant el que va viure de l'úter estant com el que va sentir un cop va sortir del ventre de la mare, Claret narra la seva difícil arribada al món el dia 26 d'agost de 1946. Nascut a Acs, un poblet d'Occitània a tocar d'Andorra, les últimes paraules que sent abans de sortir de la panxa són: "Les forceps! Passez-moi les forceps!". Si l'Andreu no va poder néixer sol, tampoc ha pogut reconstruir tot sol la vida del seu pare, plena d'ombres que el fan misteriós i que ha pogut il·luminar després de la seva mort, gràcies al testimoni de familiars amb qui s'havien enemistat. Supervivents que han estat, en certa manera, els seus fòrceps a l'hora d'explicar la veritat sobre el seu pare.

Andreu Claret Casadesús va ser un home d'origen humil però fet a si mateix, que va saber aprofitar les oportunitats que li oferia la vida. Nascut l'any 1908 a Súria en el si d'una família pagesa, de seguida va connectar amb el moviment dels rabassaires, que es va erigir en un front de reivindicació popular en temps convulsos. L'any 1931, amb vint-i-pocs anys, va participar en la fundació d'Esquerra Republicana i aviat es va convertir en una figura important del partit a la Catalunya interior. La seva vocació política es va veure entrebancada primer per la guerra i després per l'exili, però sempre va saber procurar-se una digna supervivència. Ara bé, la seva mentalitat emprenedora i els seus èxits empresarials a França i Andorra no el van desvincular mai del tot de la lluita col·lectiva.

Obsedit per la unitat de les esquerres va ser director d'*El Poble català* a l'exili, però es va desenganyar davant la guerra fratricida entre les diferents ànimes d'Esquerra Republicana. Claret es va envoltar sempre de figures que admirava, com ara Pau Casals, a qui va intentar convertir sense èxit en president de la Generalitat a l'exili. O Lluís Capdevila. O Lluís Companys, que sempre se sorprenia davant la seva habilitat per sortir airós de les situacions més difícils, però que poc abans de morir el va advertir amb sentència inapel·lable i ben actual: "Els catalans no tenim remei".

Claret ha estat capaç de construir una història entretinguda i plausible, amb rigor històric i imaginació novel·lesca, a partir de la vida d'un home prou rellevant en la vida política de Catalunya per ser considerat un personatge històric. Si a *El cònsol de Barcelona*, centrada en el diplomàtic Antonov-Ovseenko, va haver d'inventar-se un personatge anònim de ficció que fes de crossa als moviments del cònsol, aquí el centre de la història l'ocupa plenament el pare, que ha pogut recrear a partir d'arxius i de fonts historiogràfiques, però sobretot gràcies a la memòria oral familiar (incloses 25 hores de gravació amb la prodigiosa memòria del pare) i els seus propis records. Claret s'ha inventat alguns amics de joventut a Súria, que funcionen al llarg de la novel·la com a arquetipus de diferents posicionaments ideològics, però el gruix de la història se cenyeix als fets viscuts i no sotmet aquest material tan personal i familiar a les exigències de la trama ni a intrigues artificials. L'interès del relat no decau perquè ens explica la vida d'un home que no es va poder avorrir ni un minut.

Al llarg de la novel·la l'autor ha de mantenir l'equilibri entre el respecte degut al pare, un individu visionari, valent i compromès, capaç de posar pau en un foc creuat, i l'honesta constatació que era un home pragmàtic però maldestre en les relacions afectives i covard a l'hora d'enfrontar-se als conflictes familiars. Militant de causes impossibles, la vida d'Andreu Claret Casadesús ens ensenya que la ingenuïtat i l'ambició no són dues qualitats incompatibles.

París érem nosaltres ens captiva sobretot per la càrrega emocional del relat familiar, que és també una història fratricida, plena de revessos, traïcions i remordiments. La novel·la és l'exposició d'aquesta ferida, que el seu pare no va poder guarir en vida, però que el seu fill escriptor ha pogut cauteritzar després de parlar amb els descendents del seu germà Joan, fill d'un primer matrimoni, a qui dedica el llibre. El perdó que s'estén sobre la memòria del pare té finalment un efecte balsàmic en el lector.

Bernat Puigtobella, editor de Núvol